

Arrest

nr. 253 316 van 21 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 november 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 december 2015 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) tot de weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 201 541 van 22 maart 2018 opnieuw weigert de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 4 april 2018 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Tegen voormelde beslissing heeft verzoeker geen annulatieberoep ingediend bij de Raad.

Op 2 maart 2019 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 14 mei 2020 heeft verzoeker de aanvraag geactualiseerd met bijkomende stukken.

Op 6 november 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 januari 2021. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 253 315 van 21 april 2021 het beroep verwerpt.

Op 6 november 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 januari 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: A., M. A.
Geboortedatum: (...)1995
Geboorteplaats: Sangina
Nationaliteit: Afghanistan*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel en van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 bepaalt onder meer het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden; (...)

Artikel 6, eerste lid van de wet van 15 december 1980 bepaalt onder meer het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.”

3.

Verzoekende partij heeft een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 06.11.2020 ingevolge de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet.

Dit verzoekschrift vertrekt immers op dezelfde dag als huidig verzoekschrift, dus op het moment dat huidige procedure wordt ingeleid, zal ook de procedure tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 06.11.2020 ingevolge de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet zijn ingeleid.

Vooreerst heeft verzoekende partij het recht op een behandeling van deze procedure m.b.t zijn ingediend beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 06.11.2020 ingevolge de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevoerd, zou verzoekende partij worden verweten geen belang meer te hebben bij deze procedure tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 06.11.2020 ingevolge de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij zal ook verstoken blijven van de uitoefening van haar rechten van verdediging op een degelijke wijze.

De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 06.11.2020 ingevolge de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet dient dan ook eerst te worden afgewacht alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is naar de mening van verzoekende partij gehouden om het resultaat van deze procedure af te wachten vooraleer het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, minstens vooraleer dit bevel te gaan uitvoeren, met als gevolg dat de schorsing in elk geval dient te worden uitgesproken.

De overheid schendt elke zorgvuldigheidsverplichting door gedurende de procedures die nog hangende zijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting toch nog over te gaan tot de betekening van een bevel.

Door het resultaat van de procedure niet af te wachten en door verzoekende partij te bevelen het land te verlaten of dit bevel uit te voeren, worden de principes van behoorlijk bestuur geschonden, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit tevens voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

Verzoekende partij benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht ertoe nauwgezet de belangen ter zake af te wegen en een beslissing te nemen na de zaak grondig te hebben onderzocht, zonder beleidsnormen blindelings toe te passen.

In casu werd dit beginsel niet gerespecteerd. Verzoekende partij werd immers bevolen het grondgebied te verlaten, zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zaak grondig onderzocht had.

Een bevel om het grondgebied te verlaten, werd genomen, terwijl de procedure tegen de negatieve beslissingen ingevolge de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet nog niet definitief beëindigd is en momenteel gelijktijdig wordt aanhangig gemaakt bij Uw Raad.

Het redelijkheidsbeginsel verplicht er de Dienst Vreemdelingenzaken toe, bij het uitoefenen van hun bevoegdheid, haar beslissingen te laten berusten op motieven die in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

In casu werd ook dit beginsel niet in acht genomen.

Het nadeel dat aan verzoekende partij zou worden berokkend door de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, staat absoluut niet in verhouding met een eventueel voordeel voor de overheid bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om het resultaat van de procedure af te wachten vooraleer het bevel te geven om het grondgebied te verlaten en dus ook de beroepstermijn, minstens vooraleer dit bevel te gaan uitvoeren, met als gevolg dat de schorsing in elk geval dient te worden uitgesproken.

5.

Verder geeft het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele motivering dienaangaande (m.b.t. de ingeleide procedure voor de RVV of de mogelijkheid om deze procedure in te leiden).

De bestreden beslissing verwijst enkel naar artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet een een citaat van een gedeelte van dit artikel.

Minstens diende uitgebreider te worden gemotiveerd en de situatie in concreto diende te worden bekeken en geanalyseerd.

De beslissing kan dan ook niet door middel van het hernemen van een gedeelte van de wet worden gemotiveerd, maar deze diende te worden gemotiveerd met concrete argumenten die eigen zijn aan de situatie van verzoekende partij.

Immers, in het kader van de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werden verschillende argumenten ingeroepen in het voordeel van verzoekende partij en werd er ook verwezen naar artikel 8 EVRM.

Zo haalde verzoekende partij in het kader van deze procedure aan:

- *Zijn ononderbroken jarenlang verblijf in België (reeds sinds 11.12.2015).*
- *De jarenlange asielpcedure (11.12.2015-22.03.2018) en aansluitend nu ook de procedure 9bis die werd ingediend bij aangetekend schrijven van 02.03.2019.*
- *De uitbouw van zijn privé-leven in België.*
- *Zijn integratie en zijn opbouw van zijn leven in de Belgische samenleving, waardoor het centrum van zijn economische, sociale, culturele ... belangen gevestigd en verder opgebouwd is in België.*
- *Zijn kennis van één de landstalen die hij reeds goed onder de knie heeft. Hij heeft daarnaast ook taallessen gevolgd.*

Het jarenlange werken en alzo ook zijn bijdrage aan de gemeenschap en dit reeds sinds jaren. Deze werkervaring heeft er natuurlijk voor gezorgd dat hij zich nog verder kon integreren in de Belgische

maatschappij, dat hij de taal nog verder onder de knie kreeg, dat het centrum van zijn sociaal, cultureel, maatschappelijk, economisch leven... gelegen is in België.

De onmogelijkheid om een reis heen en terug te bekostigen...

Verwerende partij schiet bijgevolg tekort in haar motiveringsplicht.

6.

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Een terugkeer naar het land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 EVRM. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Door verzoekende partij het bevel te geven om het grondgebied te verlaten vloeit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt en directe werking heeft in België: artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven en privé-leven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. »

De Dienst Vreemdelingenzaken moet deze altijd beoordelen vooraleer verzoekende partij uit te wijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit nagelaten te doen en heeft ook op dit punt niets gemotiveerd. De politionele bevoegdheden kunnen de Dienst Vreemdelingen zaken niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikel 8 EVRM.

De overheden zijn gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

Verwerende partij verliest immers uit het oog dat verzoekende partij reeds sinds 2015 in België verblijft en dus al meer dan 5 jaar.

Verzoekende partij heeft in België zijn leven volledig uitgebouwd, zoals reeds aangekaart.

Hij heeft ook de mogelijkheid gekregen om inkomsten te verdienen via arbeid zodat hij noch van andere personen noch van de Belgische overheid afhankelijk zal zijn

Al deze elementen worden ook niet betwist door verwerende partij in de onontvankelijkheidsbeslissing ingevolge de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet.

Zelfs het ononderbroken verblijf van verzoekende partij (sinds 2015) wordt niet betwist door verwerende partij.

Verwerende partij is dus op de hoogte van al deze elementen die onder toepassing vallen van artikel 8 EVRM, doch laat na hieromtrent te motiveren.

Deze situatie valt duidelijk ook onder de toepassing van artikel 8 EVRM gezien niet alleen het gezinsleven maar ook ieders privé leven, zijn huis en zijn briefwisseling, wordt beschermd door artikel 8 EVRM.

In casu is verzoekende partij dan ook van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

7.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is uiteraard een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie.

Indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd, dient uiteraard het daaruitvolgende bevel ook vernietigd te worden.

De motieven opgesomd in dit bevel vermelden echter nergens dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Immers de weigering tot regularisatie (onontvankelijkheid) en het bevel om het grondgebied te verlaten zijn op één en dezelfde dag genomen en ter kennis gebracht.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

De regularisatie of tenminste de weigering ervan ligt dan ook duidelijk aan de basis van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

De motivering van dit bevel is dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en is zeker niet afdoende gemotiveerd aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

8.

Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat het enige middel gegrond is."

2.2 Verzoeker stelt dat hij een beroep heeft ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 6 november 2020 betreffende zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Waar verzoeker betoogt dat hij recht heeft op een behandeling van het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing, is zijn kritiek niet dienstig aangezien de Raad op 21 april 2021 het beroep tegen voormelde beslissing reeds heeft verworpen nadat de zaak ten gronde werd behandeld en niet omdat hij geen belang meer zou hebben. De schending van zijn rechten van verdediging en van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de mening zou zijn toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven, nu hij tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een annulatieberoep had ingediend bij de Raad, dient opgemerkt te worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel niet opschort (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen van een annulatieberoep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni

2004, nr.132.035 en RvS 3 juni 2004, nr.132.036). Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Waar verzoeker betoogt dat het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden door uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten zonder het resultaat van de procedure tegen de onontvankelijkheidsbeslissing, is zijn kritiek niet dienstig. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een terugkeerverplichting inhoudt maar geen terugleidingsbeslissing bevat en dat verzoeker niet wordt vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Zowel een lopende aanvraag om machtiging tot verblijf als een annulatieberoep gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van een aanvraag om machtiging tot verblijf doen geen afbreuk aan het feit dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgegeven omdat hij illegaal in het Rijk verblijft. De Raad merkt op dat, indien de verweerder op een bepaald ogenblik overgaat tot de gedwongen uitvoering van huidig bestreden bevel, verzoeker in voorkomend geval alsdan ook zijn rechtsmiddelen zal kunnen aanwenden tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens. Verder merkt de Raad op dat het annulatieberoep gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing ondertussen is verworpen en dat verzoeker tot op heden niet aantoonbaar te worden vastgehouden met het oog op de terugleiding naar de grens.

Waar verzoeker meent dat een schending van de motiveringsplicht voorligt omdat nergens wordt gemotiveerd aangaande de ingeleide procedure voor de Raad tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing wordt gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en dat wordt geduimd dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde geeft tevens aan dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. De bestreden beslissing vermeldt dan ook de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Verzoeker betwist deze overwegingen niet en toont ook niet aan op basis van welke rechtsgrond de gemachtigde ertoe zou gehouden zijn in het bevel te verwijzen naar de geweigerde regularisatieaanvraag. De schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt verder dat het bestreden bevel in strijd is met artikel 8 van het EVRM door geen rekening te houden met zijn privéleven in België, minstens niet te motiveren dienaangaande in de beslissing. Hij wijst erop dat hij sinds 2015 in België verblijft en zijn leven alhier heeft uitgebouwd. Hij heeft ook de mogelijkheid gekregen om inkomsten te verwerven via arbeid.

In zoverre een afweging over het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM kan verwacht worden, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat met het privéleven van verzoeker rekening werd gehouden en dat verzoeker, door middel van de hem betekende beslissing van 6 november 2020 naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en dat hij kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom het privéleven van verzoeker volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De Raad wijst erop dat de door de verzoeker aangehaalde elementen die betrekking hebben op zijn privéleven reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de beslissing genomen op 6 november 2020 naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van 2 maart 2019. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 253 315 van 21 april 2021. Verzoeker brengt ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van zijn aanvraag van 2 maart 2019. Gelet op het feit dat de elementen betreffende het privéleven van verzoeker reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, verzoeker kennis heeft gekregen van deze beoordeling en verzoeker geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de elementen van het privéleven van verzoeker nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt tenslotte dat de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet door de bevoegde overheid onontvankelijk werd verklaard, dat deze beslissing dateert van 6 november 2020, dat de bestreden beslissing eenzelfde datum draagt, dat tegen deze beslissing een beroep werd ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad, dat indien de Raad zou oordelen dat dit beroep gegrond is, in het kader van een goede rechtsbedoeling het bestreden

bevel, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer dient te worden gehaald en dient te worden vernietigd.

Bij arrest met nummer 253 315 van 21 april 2021 heeft de Raad het beroep gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 6 november 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, verworpen. Het betoog van verzoeker is dan ook niet dienstig.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM doch laat na uiteen te zetten op welke wijze voormeld artikel wordt geschonden door de bestreden beslissing, waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN